

170

17

ภาษาบาลีพิมพ์

พุทธชัยมงคล ๙

๕๑/๓๐

เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์

ณ เมรุวัดไชยนิมพลี

๒๙๔.๓๑๓

๗/๓/๒๕๐๕

บางแวก อ. ภาษีเจริญ จ. ธนบุรี

ณ อาทิตยที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๐๕

พุทธชัยมงคล ๘

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฉาปนกิจศพ

นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์

สมุคแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก

ณ เมรุวัดไชยฉิมพลี จันทบุรี

ต. บางแวก อ. ภาษีเจริญ จ. ธนบุรี

วันอาทิตย์ที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๐๕

เลขที่ ๑๗.

๒๙๔.๓๑๓

เลขที่ ๑ ๓๑๙ พพ

เลขที่ ๑๗ ๓๑๙ พพ

๒๙๔.๓๑๓

๑ ๓๑๒ พพ

๑๗๒

คำนำ

เนื่องในงานฉาปนกิจศพ นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์
กำหนดงานวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๐๕ ณ เมรุวัดไชย
ฉิมพลี อำเภอภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี นายอำพัน
ชัยเฉลิมศักดิ์ ผู้เป็นบุตร ได้มาติดต่อกับเจ้าหน้าที่กอง
วรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ขออนุญาต
พิมพ์หนังสือเรื่องพุทธชัยมงคล ๘ (คือคำแปลบทพาหุ)
เพื่อแจกเป็นอนุสรณ์แก่ผู้มาร่วมงาน กรมศิลปากรยินดี
อนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ดังประสงค์

เรื่องพุทธชัยมงคล ๘ นี้ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ
กรมพระสมมตอมรพันธุ์ (เมื่อครั้งยังทรงเป็นกรมขุน
สมมตอมรพันธุ์) ได้มีรับสั่งไปยังพระยาวิสุทธิการบดีให้สั่ง
ขุนประพันธ์เนติวุฒิ กับนายคำ สาสนดิลก แปลเรียบ
เรียงขึ้นตามใจความในฎีกาพาหุ และได้มอบให้พระ-
สาสนโสภณเป็นผู้ตรวจแก้

กรมศิลปากรขออนุโมทนากุศลบุญราศีทักษิณานุประทาน
ที่เจ้าภาพได้บำเพ็ญอุทิศแด่ นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์
ตลอดจนให้พิมพ์หนังสืออันเกี่ยวกับศาสนาออกแจกจ่าย
เป็นวิथाทาน ขอผลแห่งบุญกุศลทั้งปวงนั้น จงดล
บันดาลให้นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์ ผู้ล่วงลับได้ประสบ
สุขตามควรแก่คติวิสัยในสัมปรายภพ จงทุกประการ
เทอญ.

กรมศิลปากร

๒๓ เมษายน ๒๕๐๕

นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์

ชัาตะ ๒๔๒๖

มรณะ ๒๕๐๐

ประวัติ

นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์ เกิดปีมะแม พ.ศ. ๒๔๒๖ เป็น
บุตรนายบุตร นางเงิน วรรณมิตร เมื่อถึงวัยสมควรแก่การครอง
เรือน ได้ทำการสมรสกับนายทอง ชัยเฉลิมศักดิ์ เกิดบุตรและ
ธิดาด้วยกันรวม ๑๑ คน มีนามตามลำดับ คือ.—

๑. นายทองใบ ชัยเฉลิมศักดิ์
๒. นางน้อม โพธิ์สุข
๓. นายแปดก ชัยเฉลิมศักดิ์
๔. พระธมพร „ (มรณภาพแล้ว)
๕. ด.ช. จำเริญ „ (ถึงแก่กรรมแต่ยังเยาว์)
๖. ด.ช. จำรัส „ (ถึงแก่กรรมแต่ยังเยาว์)
๗. ผู้ใหญ่จ่าบุญ „
๘. นางส้มบุรณ์ แซ่ดอ
๙. นายอำพัน ชัยเฉลิมศักดิ์ เปரியัญ
๑๐. นางละมุด กวดแก้ว (ถึงแก่กรรมแล้ว)
๑๑. นายเกษม ชัยเฉลิมศักดิ์

นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์ เมื่อยังมีชีวิตอยู่ เป็นผู้ศรัทธา
เชื่อนั่นต่อพระวรพุทธศาสนา ได้ตั้งตนอยู่ในทางดีมาปฏิบัติ

ตลอดมา ถึงแก่กรรมด้วยโรคชรา เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๐๐ เวลา ๙.๐๐ น. เศษด้วยอาการอันสงบ สิริรวมอายุ
๗๔ ปี นับเป็นการสูญเสียและยังความวิปโยคเกิดแก่บุตรและธิดา
อย่างใหญ่หลวง ถึงแม้ดวงวิญญาณของท่านจะได้ปราศจากการ
ไปจากร่าง คงเหลือแต่ซากแห่งสรีระอันจะมอดไหม้เป็นเถ้าถ่าน
ลง ณ บัดนี้ แต่คุณความดีของท่าน ยังคงปรากฏอยู่เป็นอนุสรณ์
ตลอดกาล สอดคล้องพระนิพนธ์โวหารของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า
กรมพระปรมานุชิตชิโนรส ทรงไว้ว่า

พฤษภกาสร
โททนต์เส่นกง
นรชาติวางวาย
สถิตทั่วแต่ชั่วดี

อิกกุญชรอันปลดปลง
สำคัญหมายในกายมี
มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
ประดับไว้ในโลกา ฯ

คำไว้อาลัย

ข้าดวงระพีจัน—

จากท้องที่หม่มพร

โอ “แม่” พระคุณทูน

จากน่วยบมวัน

ถึงตูกจะไศกแสน

นาตาจะตกดง

หมายแดชะเง้าหา

ยังแต่พระคุณเป็น

คาบพันธุวันมา

ชีวิตเพื่อกตัญญู

ปวงการกุศลที่

ถึงแม่เณครรดอง

หนึ่งเดชผลบุญ

อวยบรรณในงาน

พด้นเป็นประทีปรัตน์

ส่องแสงสว่างหน

ทรอันจรัดจร

ชกักดับผดุงขวัญ

ศัรพุนหทัยครัน

จะนิวัตคคินคง

ชีวแม่นจะปลดปลด

ดุจเด็ดจะกลายเป็น

ก็มีมาประดบเห็น

อนุสรณ์มนต์ศุ

ปนการกิจบู—

กตเวทิตาสนอง

กตพลูทิศปอง

ปรโลกเกษมค่านต์

อธิคุณวิชาทาน

ณณนตฤษฏผล

สุจรัดละเกิงคด

ดุดวรรรคหรรษา

หากแม่อุบัติน
จูงโมทนาสา –
ครองทิพยสมบัติ
สดุ้งมโนใจ

ภวไคยดีรา
รูประคับประคองทรง
สุขวิมลนิยง
คณะตฤณรัตน์เทอญ ฯ

อำพัน ชัยเฉลิมศักดิ์ ประพันธ์
ในนามของลูก ฯ

คำปรารภ

เนื่องในงานฌาปนกิจศพ นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์ ภรรยา
ของข้าพเจ้า ณ เมรุวัดไชยนิมิตต์ คลองบางแวก ธนบุรี ในวันที่
อาทิตย์ที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๐๕ นี้ ได้ขออนุญาตกรมศิลปากร
พิมพ์หนังสือเรื่อง “พุทธชัยมงคล ๘” สำหรับแจกเป็นพระดั่ง
แก่บรรดาท่านที่มาในงาน และเพื่อเป็นอนุสรณ์ถึงผู้ล่วงลับไป
แล้วทางกรมศิลปากรได้อนุญาตให้พิมพ์แจกได้ตามความประสงค์
ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณไว้ในที่นี้ด้วย

ขอเดชมณีนี้อันเนื่องจากการพิมพ์หนังสือเรื่องนแจกเป็น
วิทยาทาน กับทั้งกองการกุศลได้บำเพ็ญมาแต่ต้นจนบัดนี้ จง
เป็นพลวปัจจัยส่งสนองถึง นางพร้อม ชัยเฉลิมศักดิ์ ถึงแม่จะได้
ถึงสถิตอยู่ในคติภพใด ๆ ก็ดี เมื่อได้ทราบด้วยญาณวิถีนใน กุศล
เจตนาอุทิศส่วนนี้แล้ว จงได้รับและอนุโมทนา เพื่อให้สำเร็จเป็น
ปัตตานุโมทนามัยกุศล เสวยทิพยสุขวิปากสมบัติในสัมปรายภพ
นั้น ๆ เทอญ.

นายทอง ชัยเฉลิมศักดิ์ สาม

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๕

พุทธชัษยมงคล ๘

๑. เรื่อง พระยามาร

พาหุ สหสสมภินิมิตตาวุธนุต์
ครุเมขล อุตติโฆรสเสนมาร
ทานาภิธมฺมวชิรา ชิตวา มุนินฺโท
ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺคลานิฯ

พระยามารนิรมิตแขนพนักหนึ่ง ถอดอาวุธครบทุกมือ ช้าง
ครุเมขล พร้อมด้วยเสนาให้ร้องกึกก้องเข้ามาผจญพระพุทธเจ้า
พระองค์ก็ให้พ่ายไปด้วยวิชิตชอบ มีทานเป็นต้น ด้วยเดชะความ
ชนะของพระพุทธเจ้านั้น ขอชัษยมงคลจงมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องมีว่า พระพุทธเจ้าประทับอยู่บนรัตนบัลลังก์สูง ๑๔ ศอก
ใต้โพธิ์สัตตคถพฤกษ์ บ่ายพระพักตร์ดูปราจีนทิศ มีพระปฤษฎางค์
ไปข้างต้นพระมหาโพธิ์ คุบถถึงกึ่งลงมา มีพระกายตรงดำรง
พระสติมั่น จำเพาะต่ออานาปานสติภาวนาแล้วทรงตั้งสติจาณูฐาน
ว่า ถ้ายังไม่ดูพระโพธิญาณเพียงไรจะไม่ดูจากรัตนบัลลังก์

ครั้นนั้นพระยาสวสวัตติมาร ผู้มีต้นคานบาป ทราบว่าพระพุทธ
เจ้าทำความเพียรจะได้สำเร็จพระโพธิญาณ ก็ไม่พอใจ กัดจะ
พันวิสัยของตนไป มีความโกรธแค้นมาก จึงนิรมิตแขนซ้ายขวา

ข้างตะหาร้อย ถ้ออาวูชต่าง ๆ ครอบทุกมือ ขนข้างศรีเมฆดี สูง
 ๓๕๐ โยชน์ ยกเสนาซึ่งนิรมิตกายแปดกประเภทต่าง ๆ กัน มา
 ทางทิศอุดร ให้ร้องกึกก้องเข้ามาหวังจะฟาดฟันพระองค์เสียให้
 สิ้นชีพ ขณะนั้นเทพดาในหิมันจักรวาล ซึ่งทรงเพศดุจดั่งมหารศพ
 มาแวดล้อมปฏิบัติรักษาพระองค์อยู่โดยรอบ ครั้นได้ยินเสียง กึก
 ก้องดังนั้นหวั่นไหวเข้ามาดั่งนั้น ทราบว่าพระยามารยกทัพมากพา
 กันตั้งคูกกใจกลัว ทำวสุยามเทวราชฉวยได้สุวรรณจามร สิ้นดุสิต
 เทวราชฉวยได้วาลวิชนี บัญญัติขเทพคนธรรพ์จับได้พิณทิพย์
 พระอินทร์ฉวยอุกไถ่สังขวิชัยยุทธ์ แล้วพากันเหาะหนีไปสู่พิภพ
 ครั้นพระองค์เห็นเทพดาหนีไปหมด จึงทรงระดมถึงบารมี ๓๐ ทิศ
 มีทานเป็นต้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงบำเพ็ญมาในอเนกชาติด้วยอำนาจ
 พระบารมี เสด็จมารกมิตอาจเข้ามาใกล้พระองค์ได้ พระยามารมี
 ความโกรธแค้นเป็นกำลัง จึงนิรมิตห้าฝน ๘ ประการ คือ ๑. ห่า
 ฝนลมพายุใหญ่ ๒. ห่าฝนมหาเมฆฝนตกใหญ่ ๓. ห่าฝนก้อนสีดำ
 ๔. ห่าฝนอาวูชสัตว์ต่าง ๆ ๕. ห่าฝนถ่านเพลิง ๖. ห่าฝนเถารัง
 ร้อนจัดดุจเถารังในกกกุกุพนรก ๗. ห่าฝนไฟกรด ๘. ห่าฝนเปือก
 ตม ๙. ห่าฝนอันมีดทั่วทุกทิศให้ตกลงมา ห่าฝน ๘ ประการนั้นก็
 มีอาจทำอันตรายแก่พระองค์ได้ กลับเป็นเครื่องตั้งการบูชา ด้วย
 อำนาจพระบารมี มีทานเป็นต้น พระยามารเห็นดังนั้นก็ยิ่งโกรธมาก

ชน จึงเข้าไปร้องกล่าวคำว่า รัตนบัณฑุกนิพนธ์ของเกิดด้วยบุญ
 ธรรมแห่งตน ส้มควรแก่ตน แล้วยังเดินามารแห่งตนเป็นพยาน
 พระองค์จึงตรัสตอบว่า รัตนบัณฑุกเกิดด้วยบุญบารมีของพระองค์
 พระยามารให้อ้างพยาน พระองค์ไม่มีใครจะเป็นพยาน จึงทรง
 ระวังถึงทานที่พระองค์ได้บริจาคในอเนกชาติ เช่นได้ให้ทานบุตร
 ภรรยาในพระชาติเป็นพระเวสสันดร เป็นต้น แล้วยังพระหัตถ์ถึง
 ไปตรงพนปฐพี นางพระชนกีกุศลชนมายุอยู่ตรงพระพักตร์แล้ว
 ทูลว่าข้าพระบาทเป็นสักขีพยาน ได้ทราบบุญบารมีที่พระองค์ได้
 ทรงบำเพ็ญมา น้ำทักษิณาทกตกกลงชุ่มอยู่ในเกล้าของข้าพระบาท
 มาก หากจะประมาณมิได้ แล้วยังพระชนกีกบิดน้ำให้ไหลออก
 จากมวยผม แล้วยังพระองค์ไปจุฬามหาสมุทรทั้งมหาปฐพีก็กม-
 ปนาทหวาดหวั่นไหวเป็นจลาจล พระยามารและพดมารก็มีความ
 พิศวงครันคร้ามขามพระเดชานุภาพของพระองค์เป็นอันมาก จึงพา
 กันสรรเสริญพระพุทธานุคุณยกยอกรรมนมนมัสการ แล้วยังพากันกลับ
 ไปสู่พิภพของตน

พระองค์ทรงชนะมารครองเป็นวันพุธ เดือน ๖ ชน ๑๔ ค่ำ
 เพดาพดบ พระอาทิตย์จวนจะอัสดงคต และได้ตรัสรู้วันพฤษหมาส
 เดือน ๖ ชน ๑๕ ค่ำ เพดาปัจจุสมัย จวนใกล้รุ่ง

๒. เรื่อง อาพวกยักษ์

มาราติเรกมภิกขุชฺฌิตสพฺพรตฺติ
โฆรมุปนาพวกมกฺขมถทุชยกฺข
ขณฺตีสฺสทนต์วิธินา จิตฺวา มุนินฺโท
ตณฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺกลานิ ฯ

“อาพวกยักษ์มีฤทธิ์กต้ายกว่าพระยามาร มีต้นตานอัน
กระต่างปราศจากความอดทนเข้ามาผจญต่อผู้พระพุทธเจ้าคนยังรุ่ง
พระองค์ได้ชนะด้วยวิชรมานเป็นอันดี คือความอดใจ ด้วยเดช
ความชนะของพระพุทธเจ้านั้น ขอชยมงคลจงมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องมีว่า อาพวกยักษ์อาศัยอยู่ในวิมานใต้ต้นไทรใหญ่ใน
ป่าแห่งหนึ่ง เป็นผู้หยาบช้าทารุณมาก เคยกินคนและสัตว์ซึ่งเข้า
มาในทนน และกินคนที่พระเจ้าอาพวราชเมืองอาพวตั้งมาให้กิน
วันละคน ๆ ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

เพตาเข้าวันหนึ่ง พระพุทธเจ้าได้เห็นอุปนิสัยของอาพวกยักษ์
ซึ่งจะได้บรรลุได้ดาบัตติผล พระองค์จึงเสด็จไปยังวิมานอาพวก
ยักษ์ ๆ ไม่อยู่ ไปที่ประชุมยักษ์และเทพดาในป่าหิมพานต์ด้วย พบ
แต่คนชพพยักษ์รักษาประตูวิมาน พระองค์เสด็จเข้าไปประทับบน
รัตนบัลลังก์ของอาพวกยักษ์ แล้วทรงเปิดรศมี ๖ ประการ คือ
เขี้ยว เหลือง ขาว หงส์บาท เดอม แดง ออกจากพระกาย ฝูงนาง

นกต่นม และบริวารทั้งหลายของอาพวกยกษเป็นพระรศมมีความ
 เต็มได้ พวกนั้นเข้าไปนมัสการแด่หนึ่งพึงธรรมอยู่ คณพิพยกษ
 ผู้รักษาประตูนมัสการพระองค์แล้วเหาะไปบอกอาพวกยกษๆ โกรธ
 คิดจะก่ดบมาฆ่าเสีย ขณะนั้นธาคาครียกษ เหมวตายกษพาบริวาร
 คนละ ๕๐๐ เหาะมายังเขตวันวิหาร หวังจะนมัสการพระพุทธเจ้า
 ครั้นไม่พบจึงเหาะไปยังวิมานอาพวกยกษ เข้าไปเฝ้าถวายนมัสการ
 แล้วเหาะไปที่ประชุม ณ บำหิมพานต์ พบอาพวกยกษแล้วบอกว่า
 แกวมณเฑณฑทวมานของท่าน อาพวกยกษนึกว่าจริงกยหนดเหาะ
 ก่ดบมาเห็นพระพุทธเจ้าประทับอยู่บนบัลลังก์แดงธรรมแก่บริษัท
 ของตนอยู่ก็โกรธ จึงแผดงฤทธให้ห้าฝน ๘ ประการตกลงมา หวัง
 จะให้ทำลายชีวิตของพระองค์ ก็กลายเป็นเครื่องสักการบูชา อา-
 พวกยกษยังโกรธมากขึ้น จึงเอาผ้าโพกขว้างขว้างไปบนอากาศหวัง
 จะให้ตกลงมาประหารพระองค์ ผ้าโพกก็แดงฤทธต่าง ๆ ดังนั้น
 ก็ก่ก้องไปในอากาศ แล้วก่ดบตกลงมาเป็นดอกไม้มุขเทียมนบูชา
 บริษัทของอาพวกยกษและฝูงเทวดาเห็นดังนั้นก็มีความยินดี พวกนั้น
 ร้องสรรเสริญการเลี้ยงก่ก้องโกลาหล อาพวกยกษคิดว่า ผ้าโพกของ
 เราฝนนี้ ถ้าจะขว้างภูเขาใหญ่เท่าพระสุเมรุ ก็อาจจะทำลายให้
 ดะเอียดไป หรือถ้าจะขว้างไปในมหาสมุทร น้ำในมหาสมุทรก็
 จะแห้งไปหมด เราขว้างพระสมณะของคน มาก่ดบกลายเป็นดอก

ไม่บูชาคุณาศักรรย์นัก อย่ากระนั้นเลย เราจะข่มลมนะนด้วย
 วาตะธำแพนเรา ๆ ก็จะมีด้วย คิดแล้วจึงร้องว่า ท่านมานั่งบนที่นั่ง
 เราทำไม จงลุกไปเถิดข้างนอก พระองค์ก็เสด็จออกไปบอกให้
 กตบเขามาที่นั่งเก้าอี้ พระองค์ก็เสด็จเข้ามา อาพวกยกขึ้น
 ดึงขึ้น ยิ่งนักอศักรรย์มากกว่าพระองค์ไม่โกรธตอบและเป็นคนว่า
 ง่าย บอกอย่างไรก็ตามทุกอย่าง พระองค์จึงตรัสว่า ท่านทำ
 แก่เรา ๆ มิได้โกรธตอบและมิได้เซ็ดเลย อย่าว่าแต่ท่านคนเดียว
 ถึงแม่อินทร์พรหมและเทวดา ซึ่งมีฤทธาานุภาพสักเท่าใด ๆ ก็มี
 อาจ่ายเราได้ ท่านคิดไว้ว่าจะถามปัญหาของเรา ก็จงถามมาเถิด
 แต่ปัญหาที่ท่านคิดไว้ว่าจะถามเรานั้น เราจะบอกให้ท่านรู้ก่อนว่า
 ไม่ใช่ปัญหาของท่านเอง เป็นปัญหาที่จำได้ต่อ ๆ กันมา คือท่าน
 จำจากบิดาของท่าน บิดาของท่านจำจากปู่ของท่าน ปู่ของ
 ท่านฟังธรรมจำได้มาแต่สำนักพระกัณฐปพุทธเจ้า อาพวกจึงถาม
 ปัญหา & ชื่อว่า อะไรเป็นทรัพย์อย่างประเสริฐ ของบุรุษในโลก
 นี้? ประพฤติอย่างไรจึงจะได้สุข? รศอะไรเป็นรศประเสริฐกว่า
 รศทั้งปวง? เป็นอยู่อย่างไรจึงจะชื่อว่า เป็นอยู่ประเสริฐ พระองค์
 ทรงวินิจฉัยว่า ศรัทธาเป็นทรัพย์อย่างประเสริฐของบุรุษในโลกนี้
 ประพฤติชอบจึงจะได้สุข รศคือความดีเป็นรศประเสริฐกว่ารศ
 ทั้งปวง เป็นอยู่ด้วยปัญญาชื่อว่า เป็นอยู่ประเสริฐ แล้วพระองค์

ได้ทรงแสดงธรรมให้อาพวกยักษ์ฟังต่อไป อาพวกยักษ์ก็เลื่อม
 พยศตง มีความเลื่อมใสได้สำเร็จได้ดับตัณหา แล้วถวายตัวเป็น
 อุบาสก

๓. เรื่อง ช่างนาพาครี

นาพาครี คชวร อติมตฤๅ
 ทาวคฤๅจกมสนีว สุทธารุณนุต
 เมตตมพุเสกวิธินา ชิตวา มุนินโท
 ตนุเตชสา ภาวตุ เต ชยมงฺกลานิฯ

“ช่างนาพาครีตัวประเสริฐ ชัยมันจิดดูรายนัก ประหนึ่ง
 ว่าไฟไหม้ป่า หรือจักรณ หรือสายอดนี้ มาผจญพระพุทธเจ้า
 พระองค์ก็ชนะเสียได้ด้วยวิธิเมตตาคิจ ด้วยเดชความชนะของ
 พระพุทธเจ้านั้น ขอชัยมงคลจงมีแด่ท่านเถิด”

เรื่องมีว่า ช่างนาพาครีจะแทงพระพุทธเจ้าเวลาเสด็จออก
 บิณฑบาต เหตุเกิดขึ้นเพราะพระเทวทัต คือพระเทวทัตคิดจะปลง
 พระชนม์ชีพพระผู้คตเสีย แล้วจะตั้งตัวขึ้นเป็นพระพุทธเจ้าเอง จึง
 เข้าไปเฝ้าพระเจ้าอชาตศัตรู ปรึกษาคความดื่บทกลงกันแล้วไปที่
 โรงช่างตั้งความช่างให้มอมสุราพญานาพาครี ซึ่งปรกติเคยกิน
 เหล้าแต่ ๘ กระจอม ให้ทวนจนถึง ๑๖ กระจอม จนเมามันอาดะวาด
 ร้ายแรงกล้า ครั้นเวลาเช้าพระผู้มีพระภาคเสด็จจากเวฬุวนารามมา

รับบิณฑบาตในเมืองราชคฤห์พร้อมด้วยภิกษุพุทธบริวารเป็นอัน
 มาก นายควาญช้างก็ปล่อยพญานาฬาคิริให้อาละวาดพังโรงฉิ่ง
 แปรแปรขึ้นได้แทงคนอดหม่านสวนทางมา ด้วยอาการอันชงวประ
 หูตีหางตรงมาจะแทงพระพุทธเจ้า ทันใดนั้นพระอาณนทเถระก็ออก
 มายืนอยู่ข้างหน้าพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงห้ามถึงสามครั้ง แล้ว
 บันดาลให้พระอาณนทปนในหมู่มังขะ เวदानนยังมีหญิงถูกอุก
 อุมบุตรวิ่งหนีตรงมาทพระพุทธองค์ ครั้นช้างได้จวนจะทัน เห็น
 ว่าจะหนีไม่พ้น ทั้งเป็นการทึงห่างจากพระพุทธเจ้าด้วย จึงได้
 วางอุกเสีย แล้ววิ่งหลีกเข้าข้างทางไป ฝ่ายช้างก็ตรงเข้ามากะ
 แ่งทวารกนั้น สัมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประดิษฐานอยู่ด้วย
 พรหมวิหาร และแม่พระเมตตาดูเฉพาะต่อช้างนาฬาคิริ แล้วจึงตรัส
 ดอนให้ช้างนาฬาคิริรู้สึกตนได้สติ เตือนคลายจากเมามันเป็นปกติ
 ดี ยืนทอดวงและหูไม่ประทุษร้ายเด็กนั้น แล้วเบนศีรษะเดินมา
 ใกล้พระบาท พุบเท้าตง ยกวงจบพระพุทธเจ้า พระองค์ยก
 พระหัตถ์เบี่ยงซ้ายชนปรางมาตือบกระพอง แล้วตรัสประทานโอวาท
 ให้ช้างมีจิตปราโมทย์ในธรรมจริยา

เวदानนฝูงมหาชนทศกยตักบาตร และถวายเครื่องสักการะ
 ที่ใดกระจัดกระจายหนีช้างชอนเรนและบ้ายบนชนทต่งนั้น ครั้นเห็น
 พญาช้างต้นพยศอันร้ายแรงแล้ว ต่างคนก็มีจิตโถมนาการไปรย

ปราชญ์ชาวตอกคอกไม้ และสรรพากรณ์ต่าง ๆ ที่ตัวข้าง จนปก
คลุมท่วมตัว ครั้นแล้วพญาช้างก็ถวายบังคมส่มเด็จพระผู้ทรงพระ
ภาค กลับไปโรงของตนโดยปรกติ

๔. เรื่อง องคุลิมาลโจร

อุกฤษิตตชคฺคตมตีหตฺถ สุทธารุณนฺตํ
ธาวนฺติโยชนปถงฺคุลิมาลวณฺตํ
อิทฺฐภิสงฺขตมโน ชิตวา มุนินฺโท
ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺกลานิฯ.

“องคุลิมาลโจร ผู้มีต้นตานอันหยาบช้า ถอดบาบึงเอ็งเอ็ด
ແ່ນตามพระพุทธรเจ้าไปไกล ๓ โยชน์ พระองค์มีพระเหตุที่ย่นอ้อมไป
ในอิทธาภิสงขารก็ชนะได้ ด้วยเดชะความชนะของพระพุทธรเจ้านั้น
ขอขมยงคตจมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องมีว่า องคุลิมาลโจรนั้น บ้านอยู่ในเมืองสาวัตถี มารดา
ชื่อนางมันตานีพราหมณ์ บิดาเป็นพราหมณ์ราชบุโรหิตของพระ
เจ้าปเสนทิโกศล แต่เดิมนั้นมารดาบิดาให้ชื่อว่าอหิงสกกุมาร ครั้น
เจ้าอหิงสกกุมารนั้นเจริญวัยจึงไปเรียนศิลปศาสตร์ ในสำนักทศา-
ปาโมกข์ อาจารย์ในเมืองคถกคิลา และเจ้าอหิงสกกุมารเป็นผู้มี
สติปัญญาเฉียบแหลมกว่าคนทั่วมานพทั้ง ๕๐๐ คน ซึ่งเป็นเพื่อน
ศิษย์ด้วยกัน ทั้งเป็นผู้มีความเพียรมาก และหมั่นปฏิบัติอาจารย์

โดยเคารพ อาจารย์รักมากกว่ามานพอื่น ๆ พวกมานพเหล่านั้นมี
 ความริษยาพากันไปพุดยุยงอาจารย์ถึง ๒—๓ ครั้งว่า เจ้าอหิงสก
 มานพคิดประทุษร้ายต่ออาจารย์ด้วยเหตุอื่นชั่วร้าย อาจารย์ก็พลอย
 เห็นจริงหลงเชื่อถอยคำจึงคิดว่า จำเราจะคิดฆ่าอหิงสกมานพ
 ด้วยอุบายปัญญา คือจะหลอกให้ไปตายในกลางป่าด้วยฝีมือคน
 อื่นฆ่า แล้วจึงเรียกอหิงสกมานพเข้ามาใกล้กระซิบบอกว่า คิดป
 คาสตร์ที่ท่านเรียนนลัมบุรณดีแล้ว แต่เรายังประสิทธิ์ให้ไม่ได้
 เพราะยังขาดนวมอมมนุษย์ ๑๐๐๐ คน ท่านจงไปเที่ยวช้ามมนุษย์คต
 นวมอไวคนละหัว ๆ ให้ได้พินหนึ่งแล้วนำมาให้แก่เรา ๆ จึงจะประ
 สิทธิ์คาสตร์ให้ท่าน และตัวท่านจักเป็นผู้มีคาสตร์ประเสริฐ
 ในโลกได้คนหนึ่ง เจ้าอหิงสกมานพได้ฟังก็หลงเชื่อ แล้วดา
 อาจารย์แต่งตัวถือดาบออกไปคอยสกัดช้ามมนุษย์อยู่ที่ตำบลปากดง
 แห่งหนึ่ง แต่ไปเที่ยวช้ามมนุษย์ ในเมืองและตามบ้านเรือน ในป่า
 แล้วคตคนวมอไวคนละหัว ๆ แล้วเจาร้อยสะพานแต่งไว้กับตัว
 ยังขาดอีกนวมเดียวก็จะครบพิน เหตุดังนี้จึงมีนามปรากฏว่า องคุ
 ติมาตโจร

วันหนึ่งพระพุทธเจ้าทรงเห็นอุปนิสัยขององคุติมาตโจร
 ณ ตำบลปากดงนั้น เมื่อองคุติมาตโจรได้เห็นพระพุทธเจ้าก็คิดว่า
 สมณะองค์นี้จะถึงตายแล้ว เราจะได้นวมอครบพิน จึงชักดาบ

เจ็ดเจ็ดองได้พ้นพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงบันดาลด้วยฤทธิ์
 ให้เป็นแม่น้ำขวางหน้าองค์มาดโจรบ้าง เป็นป่าชฎขวางหน้าบ้าง
 องค์มาดโจรนั้นต้องว้ายหน้าทวนคณเฑาะดม ทั้งต้องวิ่งบุกป่าชฎ
 ได้ติดตามก็หาทันพระพุทธเจ้าไม่ พระองค์ก็เสด็จพระพุทธดำเนิน
 ตามปรกตธรรมดา แต่องค์มาดโจรวิ่งได้ไปสิ้นระยะทางไกลได้
 ๓ โยชน์ ก็พอสิ้นกำลังลง จึงร้องเรียกให้พระพุทธเจ้าหยุด พระ
 องค์จึงตรัสตอบด้วยสุนทรവാจาอันไพเราะมีประการต่าง ๆ เมื่อ
 องค์มาดโจรได้ฟังพระสุรเสียงก็ระดิกขึ้นได้ว่า พระสมณะองค์
 พุทธเพราะนี้กระหายว่าจะเป็นพระลัทธราชกุมารที่เสด็จออก
 บรรพชาเป็นแน่แท้แล้ว เสด็จมาครองนด้วยทรงพระมหากรุณาจะโปรด
 เราให้พ้นทุกข์ ก็เกิดความเต็มใจอ่อนน้อมทั้งอาวูชเสีย แล้ว
 ถวายนมัสการโดยเคารพ พระพุทธเจ้าจึงทรงพระมหากรุณาให้
 องค์มาดโจรบวชเป็นเอหิภิกขุในพระพุทธศาสนา.

๕. เรื่อง นางจิณฺจมาณวิกา.

กตฺวาน กณฺฐมูทริ อิว คพฺภินียา
 จินฺจาย ทุณฺณวจนํ ชนกายมชฺเช
 สนฺเตน โสมวชิณา ชิตฺวา มุนินฺโท
 ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺกลานิ ฯ

“นางจิณฺจมาณวิกา ทำมารยาเอาท่อนไม้ผูกไว้ที่ท้องดุจ
 ด้ตรัมครรภ แล้วมากล่าวคำชั่วหยาบ หาว่าพระพุทธเจ้าทำอะไรๆ
 กับคน พระองค์ก็ทรงชนะได้ด้วยวิธีอันงามคือความสงบ ด้วย
 เศษความชนะของพระพุทธเจ้านั้น ขอขย่มงคงจะมีแต่ท่านเกิด”

เรื่องมีว่า ในสมัยหนึ่ง เติร์ถยทั้งหลาย มีดาบดักการ
 เลื่อมถอยน้อยไป จึงประชุมกันคิดหาอุบายยกโทษพระพุทธเจ้า
 เพื่อจะให้ปราศจากดาบดักการ จึงอ้อนวอนให้นางจิณฺจมาณวิกา
 ผู้เป็นสาวิกาของตน มีรูปร่างงาม ทั้งเป็นผู้ฉลาดในกถามารยา
 ด้ตรัม ให้ถือดอกไม้มารูปเทียนไปยังพระเชตวันในเวลายืน ทำอาการ
 ประหนึ่งว่าจะไปนอนร่วมรักกับพระพุทธเจ้า และเดินสวนทางกับ
 มหาชนที่พากันไปฟังธรรมแล้วกลับมามากๆ วันประมาณ ๓-๔
 เดือน จึงเอาผ้าพันท้องให้พองขึ้นดั่งด้ตรัมครรภอ้อน แล้วเที่ยว
 ประกาศแก่พวกอนัธพาดว่า ได้ร่วมรักกับพระพุทธเจ้า และคน
 อนัธพาดเหล่านั้นก็ถือเอาเป็นจริงเชื่องเป็นแน่

ครั้นกาดนานมาประมาณ ๘-๙ เดือน นางจิณฺจมาณวิกา
 จึงเอาท่อนไม้ผูกไว้ที่ท้องแล้วห่มผ้าคลุมไว้ แล้วเอาไม้ตั้งฐาน
 ดั่งคางโค ทูบทั้งหมัดและหงัดเท้าให้บวมขึ้น ดั่งด้ตรัมครรภแก่
 จวนจะคลอด จึงชักชวนคนอนัธพาดเป็นอันมากพากันไปยังพระ
 เชตวัน นางจิณฺจมาณวิกาจึงหัดคนเข้าไปยืนอยู่ตรงพระพักตร์

พระพุทธเจ้า ท้ามกถางบริษัททั้ง ๕ จึงกล่าววาจาหยาบต่อพระ
 พุทธเจ้าว่า ได้ร่วมรักกันจนมีครรภ์ เป็นต้น บริษัทบางพวกก็เห็น
 จริง เชื่อถ้อยคำนางจิณฺจมาณวิกา บริษัทบางพวกก็ไม่เชื่อ
 บริษัทบางพวกก็มีคำสั่งด้วย

ในขณะนั้น ก็ร่อนไปถึงพระอินทร์ ๆ จึงให้เทวบุตร ๕ องค์
 ลงมานิรมิตกายเป็นหนูตัวน้อย แฝงตัวเข้าไปกัดเชือกที่ผูกอยู่กับ
 ไม้ทาบทองนั้น เชือกขาด ไม้ก็พลัดตกลงถูกเท้านางจิณฺจมาณวิกา
 เท้าก็ขาดเป็นสองท่อนดังตัดด้วยดาบอันคม นางจิณฺจมาณวิกาก็
 พ่ายแพ้อีกพระบรมพุทธานุภาพ

ที่นั้นพระมหาชนบริษัททั้งหลายก็พากันติโทษนางจิณฺจมาณ
 วิกาด้วยประการต่าง ๆ แล้วยกพากันดูดลากตัวออกไปเสียจากพระ
 เขตวัน แต่พอดับคดของพระเนตรพระพุทธเจ้า แผ่นดินก็สูบนาง
 จิณฺจมาณวิกาลงไปสู่มหาวะจันทรกทั้งเป็น.

๖. เรื่อง สัจจกนิครนถ์

สจฺจํ วิหાય มตีสจฺจกฺวาทเกตุ
 วาทาภิโร ปิตมณํ อติอนุชฺชุตํ
 ปณฺญาปทีปชลิโต ชิตวา มุนินฺโท
 ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมฺกุณฺธานิ ฯ

“ธัจจนิกรนถ์ เป็นคนมืดเห็นอเก็น มีประสงค์จะความ
จริงเดี่ยว ชอบใจในการยกวาทะของตนขึ้นให้สูงดังธงพระพุทธเจ้า
ผู้โพลงด้วยประทับคือพระบัญญัติกษณะได้ ด้วยเดชะความชนะ
ของพระพุทธเจ้านั้น ขอขย่มงคตจนมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องมีว่า ธัจจนิกรนถ์นั้น ได้เล่าเรียนปริศนาในด้านัก
บิดามารดา ๕๐๐ ข้อ แล้วเที่ยวตั้งต้นหนาผู้ใดก็ไม่มีความที่จะตอบ
คำถามปฏิภาณโวหารของธัจจนิกรนถ์ได้ กิตติศัพท์นกเดาถือ
ไปในทิศานุทิศ มหาชนนับถือพากันมาเป็นศิษย์มาก

ฝ่ายธัจจนิกรนถ์นั้นก็ดำคัญใจเป็นแน่แท้ว่า ตนเป็นผู้มีปัญญา
วิชาความรู้เอกเลิศกว่าคนทั้งหลาย และภายในท้องของตนนั้น
เต็มไปด้วยปัญญาวิชาทั้งนั้น คิดคิดว่าท้องจะแตกจะทลายไปจึง
ทำผิดเห็ดกรัดท้องไว้

วันหนึ่ง ธัจจนิกรนถ์ไดยินคำสรรเสริญว่าพระพุทธเจ้าเป็น
เอกอัครบุคคณในโลก ทรงพระบัญญัติรู้เหตุในอดีตอนาคตปัจจุบัน
ไม่มีผู้ที่จะคู่เคียงเป็นสอง บัดนี้พระพุทธเจ้าเสด็จประทับอยู่ใต้ร่ม
ไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง ใกล้เมืองไพศาลีพร้อมด้วยพระสงฆ์สาวกเป็น
อันมาก เมื่อธัจจนิกรนถ์ทราบความดังนั้น ก็มีความยินดีตั้งใจ
จะถามข้อปริศนาอันลึกลับ ให้พระพุทธเจ้าแพะแก่ตนให้จงได้ จึง
พาศิษย์เป็นอันมากมายังเมืองไพศาลี แล้วเชิญพวกเจ้าตัจจนวาท

๕๐๐ องค์ให้เสด็จมาสู่สำนักพระพุทธเจ้าด้วย เพื่อจะได้เห็นจริง
ว่าข้างไหนจะแพ้และชนะ

คราวนั้น เป็นมหาศกมาคมใหญ่ บรรดาชาวเมืองไพศาลี
ก็พากันมาประชุมพร้อมกันเป็นสองพวก คือผู้มีมาติกาวิพวก ๓
เอาใจช่วยพระพุทธเจ้า อยากจะให้พระพุทธเจ้าชนะ มีจิตาติกาวิ
พวก ๓ เอาใจช่วยสัจจกนิครนถ์ อยากจะให้สัจจกนิครนถ์ชนะ

เมื่อสัจจกนิครนถ์ ยกวาทีของตนขึ้นให้สูงประหนึ่งว่าขงชัย
แล้วถามข้อปริศนาอันดกด้วยประการใด ๆ พระพุทธเจ้าก็ทรง
พยากรณ์แก่ได้ทุก ๆ ข้อด้วยพระปัญญาอันรุ่งเรืองดังประทับ
สัจจกนิครนถ์ถึงปราชัย พ่ายแพ้พระบารมีญาณของพระองค์
แล้วจึงมอบตนเป็นอุบาสกในพระพุทธศาสนา.

๗. เรื่อง นันโทปนันทนาคราช

นนุโทปนนุทกษคัม วิพุธัม มหิพุธัม
ปุตตะเนน เถรภุชเคน ทมาปยนุโต
อิทุฐูปเทสวิธินา จิตวา มุนินุโท
ตณฺเฑชสา ภวตุ เต ชยมงฺกลานิ ฯ

“นันโทปนันทนาคราชผู้มีฤทธิมาก พระพุทธเจ้าชนะได้ด้วย
วิธีที่ให้หนัก คือ พระโมคคัลลานเถระ ผู้เป็นขีโนรสไปแผดงฤทธิ

ทรมาน ด้วยเดชะความชนะของพระพุทธเจ้า^{๒๕}นั้นขอ^{๒๖}ชย^{๒๗}มง^{๒๘}คต^{๒๙}จ^{๓๐}ม^{๓๑}มี
แต่ท่านเกิด”

เรื่องมีว่า นันโทปนันทนาคราช เป็นสัตว์ประกอบไปด้วย
ทิฐิวิมิตและมฤตฐานภาพมาก เพลาเช้าวันหนึ่งพระพุทธเจ้าทรง
เสด็จเห็นอุปนิสัยของนันโทปนันทนาคราช ซึ่งจะเสื่อมคลายจาก
ความเห็นผิดและจะกลับมีจิตใจดีในพระรัตนตรัย พระองค์ก็
พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์พุทธบริวารถ้วนแต่พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์
เสด็จไปสู่เทวโลกโดยอากาศ นันโทปนันทนาคราชเห็นพระพุทธ
องค์และพระภิกษุสงฆ์เหาะมาแต่ไกล ถ้าคิดว่าจะเหาะข้ามศีรษะ
ตนไปก็โกรธ จึงนิรมิตอศภาพให้ใหญ่โตพันเขาสุเมรุไว้ ๗ รอบ
แล้วยกพังพานปกคลุมเขาพระสุเมรุและดาวดึงส์ไว้ แล้วบันดาล
ให้เป็นควนมีดक्रमไป พระวิรูปาละเห็นอาการดังนั้น จึงกราบ
ทูลพระพุทธเจ้าว่า แต่ก่อนเมื่อมาถึงทณ เคยได้แต่เห็นเขาพระ
สุเมรุและสุทศันนครกับเวชยันตปราสาท มาบัดนี้หาเห็นไม่ เป็น
ด้วยเหตุใด พระองค์ตรัสว่า เป็นด้วยนันโทปนันทนาคราชทำฤทธิ
พระเถระหลายองค์กราบทูลขอรับอาสาไปทรมานนันโทปนันทนาคร
าช พระองค์ไม่ทรงอนุญาต แล้วพระองค์โปรดให้พระโมคคัล
ลานเถระไปทรมาน ท่านจึงนิรมิตกายเป็นนาคราชใหญ่กว่า
นันโทปนันทนาคราชสองเท่า แล้วไปตวัดรัดนันโทปนันทนาคราช

เข้าไว้กับเขาพระสุเมรุโดยแน่นหนาถึง ๑๔ รอบ นาคราชพ่นพิษ
ให้เป็นควันแดงเปลวไฟ ท่านก็พ่นควันพ่นเปลวไฟบ้าง แต่ท่าน
ไม่ร้อน นาคราชร้อนจนทนไม่ไหว จึงขออย่าให้ท่านจำแดงเป็น
นาควัดเลย ท่านก็คะนองภาพเป็นพระเถระดั่งเก่า แล้วทำฤทธเข้า
ช่องนาสิกของนั้นโทปนันทนาคราช เข้าไปเบื้องขวาออกเบื้องซ้าย
เขาเบื้องซ้ายออกเบื้องขวา นาคราชคิดว่าถ้าท่านเข้าไปในปาก
จะเคี้ยวเตี้ยให้ตะเอยค ท่านรู้ใจจึงเข้าทางปากไปจงกรมอยู่ใน
ท้องแล้วกดบอออกมาอยู่นอกราชอาปากคอยงับแต่ไม่
ทัน ครั้นเห็นจะสู้ฤทธท่านไม่ไหว จึงเริ่มหนี ท่านก็จำแดงเป็น
ครุฑใหญ่บินไปตามจับ นาคราชแพฤทธท่าน จึงได้สัตว์ภูมิต
แล้วจำแดงเป็นมานพเข้าไปนมัสการขอโทษท่าน ท่านว่ารับไม่ได้
จึงพาไปเฝ้าทูลต่อพระพุทธเจ้า แล้วพุทธองค์ทรงแต่งตั้งกรรมให้
ฟังมีความเลื่อมใส ขอถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พักตลอดชีวิต.

๘. เรื่อง พกาพรหม

ทุกุคหทิฏฐิภูชเคน สุตญญหตุถิ
พฺรหมํ วิสฺสุทฺธิชุตฺติมิทฺธิพกาภิธานํ
ญาณาคเทณ วิธินา จิตฺวา มุนินฺโท
ตนฺเตชสา ภาวตุ เต ชยมงฺกฺลานิ ฯ

“พกาพรหมผู้มีฤทธิ์ ถ้าคนว่ารุ่งเรืองด้วยความบริสุทธิ
มีมออันอสรพิษ คือการถือทฎฐิผิดชอบไม่วาง พระพุทธเจ้าก็ชนะ
ได้ด้วยวิธีคือพระญาณปรีชาดังพิษ ด้วยเดชะความชนะ ของพระ
พุทธเจ้านั้น ขอขยมกตจงมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องมีอยู่ว่า พระพุทธเจ้าได้ประทับอยู่ในป่าสุทวันได้
ร่มไม้รังใหญ่ต้นหนึ่ง ทรงพิจารณาเห็นอุปนิสัยของท้าวพกาพรหม
จึงได้เข้าไปยังชนพรหมโลกชื่อเวหิปผล ซึ่งเป็นที่อยู่ของท้าวพกา-
พรหมนั้น เมื่อท้าวพกาพรหมได้เห็นพระพุทธเจ้าได้เข้ามา ก็ร้อง
เชิญให้เสด็จเข้ามาสู่ที่ใกล้ ในเวลานั้นบรรดาท้าวมหาพรหม
ทั้งหลายก็ตื่นชาวเอิกเกริกพากันมาประชุมพร้อมกันในที่นั้นเป็น
อันมาก เพื่อจะคอยฟังปริศนาธรรม

เมื่อท้าวพกาพรหมได้โอกาสก็ยกวาทะของตนขึ้นถาม และ
แม่ถามด้วยประการใด ๆ พระพุทธเจ้าก็ตรัสพยากรณ์ได้ทุกประ-
การ แล้วตรัสว่าท่านอวดอ้างว่าตัวท่านเป็นผู้มีฤทธิ์มาก จงแสดง
ฤทธิ์คือหาญตัวให้ปรากฏในเวลานี้ ตถาคตจะคอยดู

ท้าวพกาพรหมก็แสดงฤทธิ์เพื่อจะบังกายให้หายไป แต่จะ
เที่ยวเร้นซ่อนอย่างไร ๆ ก็ไม่หายตัวดับตาไปได้ ด้วยเหตุที่พระพุทธ
เจ้าทรงแสดงฤทธิ์ห้ามไว้ ท้าวพกาพรหมก็เสียใจเข้าไปนั่งรัดเข้า
อยู่ในวิมานของตน บรรดาท้าวมหาพรหมทั้งหลายก็พากันเฝ้า

เยยด้วยถ้อยคำต่าง ๆ ท้าวพกาพรหมจึงออกมาพูดว่า ทนพระ
 คมณ โคดมท่านจงทำลายตัวบ้างซิ พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงฤทธ
 กำบังพระกายหายพระองค์ มิให้เห็นปรากฏแก่ยักษ์ท้าวมหา
 พรหมทั้งปวง แล้วเสด็จเข้าไปตรัสธรรมเทศนาในท่ามกลางท้าว
 มหาพรหมทั้งปวง ๆ ได้ยินแต่พระสุรเสียง มิได้เห็นพระองค์
 ต่อมาภายหลังพระองค์จึงทรงแสดงพระกายให้ปรากฏ แล้วตรัส
 เทศนาให้ท้าวพกาพรหมฟังจนสิ้นสงสัย มีน้ำใจอ่อนน้อม เชื่อแท้
 ในพระบรมพุทโธวาทแล้วสดะดวงทิฏฐิได้ ปฏิบัติตามทางตรง
 คือดื่มมาทิฏฐิเป็นอันดี แล้วก็เสด็จกลับมายังพระเชตวัน ซึ่งเป็น
 ที่ประทับของพระองค์

สรุป

เอตปิ พุทธชยมงคลอฏฐกาถา

โย วาจิโน ทินทิเน สรเต มตุนท

หิตวานเนกวิวิชานิ จุปททวานิ

โมกข์ สุข อธิคเมยฺย นโร สพลญญ”

“คาถาทั้ง ๘ อันแสดงชัยมงคลของพระพุทธเจ้าให้ถ่าน แม้

นรชนผู้ใดหมั่นสวดระลึกทุก ๆ วันนรชนผู้นั้นชื่อว่าเป็นผู้มีบุญญา

ตະเตยซึ่งอุปทวนอันตรายทั้งหลาย มีประการต่าง ๆ เป็นอันมาก

แล้ว และบรรลุถึงซึ่งสุขคือพระนิพพานโดยแท้”

(บทแทรกของหลวงสอบ)

ก่อนบอกวิธีใช้พุทธชัยมงคลคาถา หรือบทถวายพรพระ
ข้าพเจ้าขอแนะนำหรือชี้แจงไว้แก่ท่านดังต่อไปนี้ คือเมื่อท่านจะ
ใช้คำบารดีสำหรับภาวนาหรือเสกอะไรสำหรับผู้อื่น ท่านจงใช้คำ
บารดีทุกคำให้ตรงตามบทคาถาแต่ละบทนั้นทั้งแปดบท แต่ว่าถ้า
ท่านจะใช้คำบารดีตามบทนั้น ๆ ให้เป็นคุณประโยชน์ สำหรับท่าน
เอง ขอท่านจงเปลี่ยนคำว่า “เต” หดงภวตุเต เป็น ภวตุ “เม”
ดังนทุก ๆ บท ทั้งนี้เพราะเหตุคำว่า “เต” แปลว่าท่าน แต่คำว่า
“เม” แปลว่า ข้าพเจ้า

บทถวายพรพระมีวิธีใช้ทั้งแปดบท และบทสุดท้ายดังต่อไปนี้.—

บทที่ ๑ ใช้ภาวนา ศัตรูมีอาจประจัญได้เคย พ่ายแพ้เรา
ถ้าจะขบยได้สัระพัด

บทที่ ๒ ถ้าผู้ใดภาวนาทุกคำเข้าดินก ใช้เสกยากินทาทุก
ชนิด แก้โรคร้ายใช้เจ็บเพิ่มฤทธิ์ยาให้แรงขึ้น เสกน้ำมันตรดกได้

บทที่ ๓ ใช้ภาวนากันเลื้อ ช้าง ลั้วทุกอย่างไม่กล้าแผ้ว
พานทำร้าย ภาวนาเดินป่าดินก ภูตผีปีศาจมีอาจรบกวน ทั้งกัน
โรคใช้เจ็บด้วย

บทที่ ๔ เสกน้ำค้างหน้า เกิดสวัสดิ์คิมงคล บ้องกัณการ
กระทำทงปวง

บทที่ ๕ ถ้าจะแก้ยาแฝด ให้หาต้มบ๊วย ๗ ผล ๆ ละ ๗
ข้อ ได้น้ำมันดีแล้ว รดหัว หรือเสม็ดมันคิกกินทาาก็ได้

บทที่ ๖ ถ้าเกิดทุกข์ภัย เป็นถ้อยความกัน ให้ใช้คาถา
ภาวนา มีชัยชนะ พ้นจากทุกข์แฉะ

บทที่ ๗ ภาวนาทุกวัน ก็นัดระพัต ถ้าถูกอสรพิษกัด
เซ่งงูกัดกัด ให้เอาคาถาบทแปดบพิษ ก็หายสิ้น

บทที่ ๘ ภาวนาทุกวันก็บิศาจและโรคระบาดทั้งปวง ถ้า
จะขับผี ให้ว่าบทพาหุง ๓ ที่ บทมาราติเรก ๓ ที่ ขับผีได้สิ้น

บทสุดท้าย ใช้บิศาจทั้งปวง ทำน้ำมันแก้โรคภัยไข้เจ็บ
ได้ทุกอย่าง

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

พิมพ์ที่ กรุงเทพมหานคร 140 ถนนดินสอ พระนคร โทร. 24790
นายจำลอง จิระสันท์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 7/4/2505